

קריאה קרי

מי שעוקב אחרי דרכו של העולם הזה, יודע שיש לשבועון המסויים תכונה שאנו מתגאים בה: אין הוא מכה בחלשים. הוא אוהב להילחם בחזקים, ואינו בועט במי ששוכב על הארץ.

כל מלחמותינו הגדולות בעבר היו נגד בעלי שררה, ששלטו בכיפה. תקפנו את ממלכת חושיסתאן כאשר אבא חושי היה בשיא אוגו. תקפנו בהריפות את שר-הביטחון פינחס לבון, כשהיה בדרך לגדולה (תקופת "מהגור ני", למי שזוכר) אך מהירו להגנתו כשהיה מוכה, מרשמך וצפוי למישפטר לניץ. הכרונו מלהמה על קבוצת פרס-דיין, כשהתבצרה בשילטון ואיימה על הדמוקרטיה במדינה — אך אספנו את ידינו ממנה כשירדה מנכסיה (זמנית).

בימים אלה, בולטת תכונה זו שוב. עשינו את שלנו בסיקור פרשת אוטוקרט ובהסקת המסקנות המתבקשות ממנה, אך לא ראינו כל צורך

שר החינוך: לשר הבטחון לא היה רשיון לחפור עתיקות

"מעריב" — כותרת על חמשה טורים

הצעות חוק להבטחת זכויות פועלים במפעלים הפרושיים את הרגל אלון: משר שנתיים לא קיבלתי תלונות על פעולותי הארכיאולוגיות של דיין

"ידיעות אחרונות" — כותרת על חמשה טורים

אלון השיב לאבנרי בעניין חפירות דיין

"דבר" — כותרת על שני טורים

להתנפל על יצחק שובינסקי אישית אחרי שעולמו חרב עליו. מכאן מאמו של אורי אבנרי על יצחק שובינסקי בגליון האחרון, בו ניסה לתאר את האיש באופן אוניברסלי, ללא משוא-פנים. לעומת זאת, אנו עומדים במאבק לגילוי מעשיו של האדם החזק ביותר במדינה — משה דיין. ודווקא כאן מתגלה שיש לעיתונים אחרים במדינה מושגים לגמרי שונים על מה שכדאי ואינו כדאי.

★ עם מורא, עם נושוא-פנים

הדבר הוא באמת מוזר. מי שקורא את עיתוני ישראל, יכול היה לקבל את הרושם שאין דבר טבעי ורגיל יותר מאשר פתיחת תיק של חקירה פלילית על-ידי המיסטרה נגד שר בכיר בממשלה, וסגירת תיק זה תוך 24 שעות. ולראייה: אף עיתון אחד במדינת ישראל לא מצא לנכון להקדיש למאורע המוזר, ולהשלכותיו החמורות על שילטון החוק, מאמר ראשי, או אפילו מאמר מערכת קטן. מבין בעלי הטורים, רק מעטים העזו להתייחס לעניין זה, ולוא גם בשורות ספורות. יתר על כן:

ביום השלישי שעבר אירע בכנסת דבר שאין לו תקדים. סגן ראש הממשלה קם ונאלץ להודות, בתשובה לשאלות החד-משמעיות שלא הותרו מקום להתחמקות, שאכן משה דיין עשה שורה של מעשים חמורים בניגוד לחוק. ושוב: אפשר היה לחשוב שמעשה רגיל ויומיומי הוא ששר בכיר אחד מגלה ששר בכיר שני מפר את החוק — הפרה ש בגללה הולכים אורחים פשוטים לבית הסוהר, ומשלמים קנסות כבדים. כי מכל העיתונים החשובים, רק אחד — מעריב — מצא לנכון למסור את השאלתה והתשובה במלואה. תחת כותרת מתאימה. עיתונים אחרים הסתירו את העניין בצורה זו או אחרת. לשיא הגיע משו"מ דווקא הארץ. שהעלים את התשובה כליל, והסתפק במסירת ידיעה קטנטנה, של תריסר שורות, ללא כותרת של ממש, כך שאבנרי מגיש תלונה אחרי ששר החינוך והתרבות טען שלא קיבל תלונה. כלומר: אף לא מילה אחת על ההודעה הסנסציונית של אלון, אודות הפרות-החוק של דיין! וזה בגליון שבו הקדיש הארץ עצמו מאות שורות לפרשות השחיתות של נתיבי נפט ואוטוקרט, ואפילו על הפירה ארכיאולוגית חוקית בלתי-חשובה.

וחמור מכל: גם אחרי תשובה זו של אלון, לא מצא אף עיתון ישראלי אחד לנכון להקדיש לעניין זה מאמר ראשי או תגובה מערכתית אחרת כלשהי! קל היום לבעוט בשובינסקי, להיות גיבור כלפי מוטי פרידמן. אבל להגיד את האמת על מעשיו של משה דיין — לשם כך דרוש אומץ לב מסוג אחר. חבל שאינו מצוי במקום שהוא דרוש.

אורי אבנרי

כאן לבנו לבנו **Rotex** האקרילי. כי לבני רוטקס מאקרילון לכל המשפחה חמימים קלילים ומלעפים. מתכנסים בקלות ומתייבשים במהירות. ניתן להשיג עם שרולים באורכים שונים. **ACRILAN Monsanto**

